

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 342/2022
12.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Милошевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градска чистоћа“, Београд, чији је пуномоћник Мирослав Ерцеговић, адвокат из ..., ради поништаја анекса и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3239/21 од 03.09.2021. године, у седници већа одржаној 12.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против става првог у делу новчаног потраживања, става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3239/21 од 03.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3239/21 од 03.09.2021. године, у делу који се односи на поништај анекса.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2653/20 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконит Анекс 8 уговора о раду број .. од 19.01.2005. године, заведен код туженог под бројем .. од 31.08.2018. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име материјалне штете у разлици зараде исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као и захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да за тужиоца уплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање ПИО фонду, Филијала запослених за Град Београд, на обрачунате износе зараде из става другог изреке пресуде, колико исти буду износили, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 69.000,00 динара са законском затезном каматом од дана када су наступили услови за извршење до

исплате, док је у преосталом делу за период од дана 11.03.2021. године до дана наступања услова за извршење, захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка одбијен као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3239/21 од 03.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке и поништен као незаконит Анекс 8 уговора о раду број .. од 19.01.2005. године, заведен код туженог под бројем .. од 31.08.2018. године и обавезан тужени да тужиоцу плати на име накнаде материјалне штете у висини разлике зараде појединачно одређене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као и да за тужиоца исплати разлику доприноса за пензијско и инвалидско осигурање ПИО фонду, Филијала запослених за Град Београд на обрачунате износе разлике зараде. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у обавезујућем делу става трећег изреке првостепене пресуде и одбијен захтев туженог да се обавезе тужилац да плати туженом на име трошкова парничног поступка износ од 69.000,00 динара са законском затезном каматом од извршења до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да плати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 54.255,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права, битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија делимично неоснована, а делимично недозвољена.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. У делу који се односи на новчано потраживање, пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог по основу закљученог уговора о раду о уређивању међусобних права и обавеза од 19.01.2005. године и обављао је послове Дана 18.01.2011. године, именован је за ... – ЈКП „Градска чистоћа“ и обављао је функцију председника синдиката. Анексом 6 уговора о раду од 06.09.2016. године, тужилац је распоређен на радно место ..., са коефицијентом посла 4,20. Затим је 15.05.2018. године закључио Анекс број 7 уговора о раду, којим је промењен назив радног места, организационе јединице и опис послова и радних задатака, на основу ког тужилац сада обавља послове Након тога, тужилац је закључио са туженим оспорени Анекс број 8 уговора о раду 31.08.2018. године, из разлога што је његово радно место укинато, а он премештен на радно место ..., Служба ..., са коефицијентом посла 4, у складу са Правилником о изменама и допунама Правилника о систематизацији послова од 21.08.2018. године. На основу закључених анекса тужиоцу је исплаћивана зарада у спорном периоду. Тужилац у овој парници тражи да се као незаконит поништи наведени анекс бр.8, јер тврди да је до овог распоређивања дошло након што је указивао на неправилности у раду генералног директора и слао дописе о томе надлежним службама у Републици и граду. Тужилац сматра да је оваквим поступањем туженог шиканиран, као и да тужени није могао да га стави у неповољнији положај (премештајем на радно место са нижим коефицијентом), имајући у виду да је председник синдиката.

Првостепени суд је имовински тужбени захтев тужиоца одбио као неоснован налазећи да је оспореним анексом тужилац распоређен на одговарајуће радно место с обзиром на стручну спрему и да је му је на основу законитог анекса исплаћивана зарада, док је другостепени суд, преиначио првостепену пресуду налазећи да је тужиоцу на основу незаконитог анекса исплаћивана зарада у мањем износу због чега му је досудио разлику зараде.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтева тужиоца и досудио износе разлике зараде.

Према одредби члана 104. Закона о раду, тужиоцу припада одговарајућа зарада у складу са законом, општим актима и уговорима о раду. У конкретном случају, тужени је у спорном периоду тужиоцу обрачунавао зараду према nižем коефицијенту утврђеним анексом уговора о раду који је поништен као незаконит. На тај начин тужени му је причинио штету због чега је захтев тужиоца за исплату разлике зараде до пуног износа основан, како је правилно закључио другостепени суд, а наводима ревизије туженог се неосновано побија правилност примене материјалног права.

Из изложених разлога, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије туженог изјављене против дела правноснажне пресуде којом је одлучено о неновчаном потраживању (поништај анекса), на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија изјављена на овај део тужбеног захтева није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа, па ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим о допуштености овог правног лека, а према вредности спора.

Наиме, предмет тужбеног захтева, у овом делу, је поништај анекса 8 уговора о раду од 19.01.2005. године, којим је измењен уговор о раду у делу који се односи на премештај тужиоца на друго радно место. Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних спорова. Међутим, иако тужилац тражи заштиту права из радног односа, не ради се о парници из радних спорова у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа. Имајући у виду наведено, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена у односу на овај део тужбеног захтева, применом члана 441. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Имајући у виду да тужени није успео у поступку по ревизији, то је одбијен његов захтев за накнаду ревизијских трошкова применом одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**